

SALİH UYAN

UÇUK AİLEMLE KAÇIK MACERALAR

⚡ EYVAH,
DAYIM
KAYBOLDU!

"Hayallerin suya düştüğü
şok acayip bir
tatil macerası."

carpe diem!

NEREDESİN DAYI?

“Baba, Reha dayım yok!”

Bu hikâye işte bu tedirgin cümleyle başladı. Edremit Körfezi’nde üç yıldızlı bir oteldeydik. Aylardan ağustos, günlerden salıydı. Odanın kliması çalışmadığı için açık bıraktığımız camdan içeri yosun kokusu ve sahile vuran sabah mahmuru dalgaların sesi geliyordu.

“Tuvalettedir.”

Babamın gözlerini bile açmadan kurduğu bu tek kelimelik cümle üzerine gidip tuvalete baktım. İçeride ışık yanıyordu. Hafifçe kapıyı tıklattım.

“Ehi ehi!”

Bu Neşe’nin sesi. Dayım olsa “Öhö öhö!” diye öksürür.

“Orada da yok baba.”

“Kahvaltıya inmiştir.”

Dođru ya! Büyük ihtimalle dayım er-
kenden uyandı ve bizi uyandırmaya kı-
yamadan kahvaltıya indi. Dayımdan pek
beklenmeyecek bir performanstı bu ama
yine de rahatlamıştıım. Fakat bu rahatlık
da on dakika kadar sürdü. Yumurta kokan
kahvaltı salonuna inince bütün masalara
tek tek baktık. Dayım ortalıkta gzkm-
yordu.

Babam, domates ve salatalık dilimle-
rini tabağın kenarına çatalla dizerken,
“Yzmeye gitmiřtir” dedi, “Sosis alma
sakın Emir! Böyle yerlerde et ürünlerine
güven olmaz.”

Kahvaltılık rnlerin sergilendiği
uzun, ince masada iştahımı kabartan tek
şey olan sosis tabağını mecburen es geçip
kaşar tabağına yanaştıım.

“Baba, sen Reha dayımın hiç bizden
nce uyandığını hatırlıyor musun?”

“Hayır.”

“yleyse niye hiç tedirgin deđilsin?”

“Niye tedirgin olayım?”

“Ne bileyim? Gece altı kişi yattık, sa-
bah beř kiři kalktık. Normal mi sence bu
durum?”

“Emir, dedenin tabağını da hazırlama-
mız lazım. Açık büfede bir şey seemi-

yor biliyorsun. Sevinç, bana zeytin alır mısın?”

Babamın sağ elinde içi kahvaltılık dolu tabak, sol elinde içi ekmek ve simit dolu tabak, sol kolunun altında da peçeteler olduğu için artık bir şey alacak hali kalmamıştı.

“Edremit zeytin memleketi değil miydi ya?” dedi annem, “Baksana şunlara. Doğma büyüme buralı gibi duruyorlar mı hiç? At nalı gibi büzüşmüşler.”

“Nerede doğdukları beni ilgilendirmiyor Sevinç” dedi babam, “Bir kaşık at şu tabağa sen.”

Tabakları doldurup cam kenarındaki masaya gittik. Mavi ve yeşil tonlarından oluşan buğulu bir manzara yansiyordu cama. Neşe, cama ağzıyla buğu yapıp saçma sapan şekiller çiziyordu.

“Kahvaltı tabağı mı hazırlıyorsunuz kurbanlık hayvan mı seçiyorsunuz anlamadım ya!” dedi elimizdeki tabaklara bakarken dedem, “Benimki hangisi?”

“Seninkini şimdi Emir hazırlayıp getirecek baba.”

“Önce kendi tabağınızı mı hazırladınız? Aferin size oğlum. Emir sen otur. Bilmezsin ne sevdiğimi. Sevinç, sen bana

yumurta, peynir, zeytin, domates, kaşar, sosis...”

“Sosis yeme baba. Böyle yerlerde...”

“Yiyeceğim! Sosis, süt, elma, muz al.”

Dedem nedense yola çıktığımızdan beri çok gergin. Kendince atar yapıyor, hep bir şeylere itiraz ediyor. Biraz komik ama gerçekten bir ergen gibi davranıyor.

“Baba, denize gideceğiz, mideni bozma istersen” dedi annem dedeme bakarak.

“Bırak kızım, moralim bozuk zaten. Midem bozulsa ne olacak. Reha nerede?”

“Dayım yok” dedim hemen fırsattan istifade, “Telefonu da kapalı. Ulaşamıyorum.”

Babam, kayınbiraderi için endişelenmedi ama dedem evladı için endişelenir diye ümitlenmişim.

“Uyanamamıştır o daha.”

“Dede, odadan en son sen çıktın. Kimse var mıydı sen çıkarken?” diye sordum.

“Yoktu.”

“Ee, nasıl uyuyor oluyor o zaman?”

“Amaaan, ne bileyim. Seviinç, sarı mısır da al bana!”

Sarı mısır mı? Farklı rengi var mı mısırın?

Çevrede sessiz bir şekilde yemek yiyen otel sakinleri, dedemin bu haykırışı üzerine dönüp bizim masaya baktılar.

Dedem gözlüklerini çıkarıp peçeteye silerken, “Gidin Reha’yı bulun” dedi, “Aç kalmasın çocuk.”

Babam, “Aç ayı oynamaz baba” dedi yumurtaya hızlı hamlelerle saldırırken. “Hem otuz yaşında adam. Kaybolmuş olamaz ya. Hem kaybolsa bile...”

“Uzatma Mesut! Tuzu uzat!”

Bu emir cümlesiyle babamın kurduğu cümle yarım kaldı. Dedemin bu sinirli hareketlerine kimse anlam veremiyordu. Çünkü normalde çok mülayim birisidir. Çok zor sinirlenir. Ne oldu acaba?

“Dede, sen niye böyle sinirlisin?” dedim yanına yanaşıp.

“Öyle miyim?” dedi dedem. Şaşırılmış gibiydi.

“Evet, çok gerginsin dede. Hiç alışmadığımız için garip geliyor.”

“Kusura bakma Emir. Yola çıktığımızdan beri içimde bir sıkıntı var. O yüzden gerginim herhalde.”

“Niye sıkılıyor için?”

“Bilmem, hiçbir sebebi yok. Siz bana bakmayın. Arada bir bana eser öyle, sonra geçer. Şu camı da kapat. Fena esiyor.”

Kahvaltı bittiğinde dayım hâlâ ortalarda yoktu. Biz de hep birlikte otele dağılıp dayımı aradık. Sahile, otel lobisine, katlardaki tuvaletlere, hatta çocuk oyun alanına bile baktık.

Yoktu. Sanki yer yarılmıştı da içine girmişti. Dayım muhtemelen saçma sapan bir yerden çıkacaktı ve ortalığı boş yere velveleye verdiğimiz için bize kızacaklardı. Ama yine de dayım olmadan tatile başlayamıyorduk.

Dedem, buğulu gözlükleriyle “Rehaaa!” diye bağırarak otel koridorlarında dolaşırken, bir otel personeli, “Amca, köpeğinizi mi kaybettiniz” deyince ve dedem adamın üzerine yürüyünce olayı otel yönetimi de duydu. Reha dayımı hiçbir yerde bulamadığımızı ve endişelendiğimizi anlattık onlara.

Otel müdürü anlattıklarımızı dinledikten sonra bizi alıp otelin güvenlik kameralarının izlendiği odaya götürdü. Otele giriş saatimizi falan sordular. Odaya ilk girişimiz öğleden sonra iki sularıydı. Yatmak için ikinci girişimiz de gece on bir buçuk gibiydi. Güvenlik odasındaki adam güvenlik görüntülerinin saatini gece on bir buçuğa getirdi ve hızlı bir şekilde ileri sarmaya başladı.

İlk olarak birbirimize çarparak ve neşeli bir halde odaya giriş anımızı gördük güvenlik odasındaki küçük ekranda. Görüntüler akmaya devam ederken gözlerimiz kocaman açıldı. Gece dördü on yedi geçe, bizim koridoru gösteren kameraya yansıyan görüntüyü görünce ağızımız da açıldı.

Ve saat dördü yirmi bir geçe, film sahnelerini andıran görüntüler başladı. Güvenlik müdürü görüntüyü dondurup “Bu valiz oynuyor gibi, yoksa...” dediğinde dedem, “Ahh!” diye inleyerek yere düştü. Babam, dedemi yerden kaldırmaya çalışırken annem “Rehaaa, kardeşim benim!” diye bağırdı.

Ben de deli gibi atan kalbime elimi bastırıp ekranda donmuş görüntüyle ilgili zihnime hücum eden onlarca farklı senaryo arasından en masumunu seçmeye çalıştım. Ama beceremedim...

İKİ HAFTA ÖNCE

“Otelin denize olan mesafesi azaldıkça fiyat artıyor. Sizce yıldız mı önemli yoksa denize olan uzaklık mı?”

Hepimiz bıkkın bir şekilde iki haftadır otel seçmeye çalışan ama bir türlü karar veremeyen babama baktık. Karne aldığımız akşam başlamıştı bu macera ve her akşam toplanıp tartışıyorduk.

Annem, “Tatilin başlayacağı gün yaklaştıkça benim de stresim artıyor Mesut” dedi, “Bir tane seçsen de rahatlasak artık.”

“İyi de kolay bir iş değil. Onlarca farklı kriter var. Bak, mesela bu otelde öğleden sonra atıştırmalık ikramı varmış.”

Neşe, “Cips var mıymış?” diye sordu.

“Ne bileyim kızım ben?” dedi babam, “Atıştırmalık yazıyor işte.”

“Cips olsa da almıyoruz değil mi kızım?” dedi annem, “Trans yağ var içinde biliyorsun. Defalarca konuştuk bunu.”

Neşe, canı sıkkın bir şekilde öflerken dedem, çocukluğunda maç aralarında yedikleri salça ekmek kadar güzel bir atıştırmalık olmadığını anlatmaya başladı.

Bizim ailede sohbetlerin ayarı olmuyor. Tatil için otel seçerken birden sağlıklı beslenme konusuna geçiş yapmıştık. Bu gidişle biz otel falan seçemedен yaz tatili bitecekti.

Zil sesini duyunca fırlayıp kapıya koştum. Reha dayım beni öpüp içeri girdi. Sonra bizimkilere bakıp “Olabilir ama yine de emin değilim” dedi direkt olarak.

Size garip geldi değil mi bu giriş cümlesi? Ama biz alıştık artık. Dayım psikolog ve işleri çok yoğun olduğu zaman çok düşünüyor. Çok düşününce de zihniyle ağzı arasındaki senkron bozuluyor. Böyle zamanlarda lafa girdiğinde öncesinde zihninde bir sürü yaşanmışlık oluyor. Yani ağzı beynine yetişemiyor.

Bu yüzden de konuşmaya ilk girdiğinde ne dediğini anlamakta çok zorlanıyoruz. Çünkü ilk giriş cümlelerini zihninde kuruyor. Ağzından da gelişme veya sonuç

cümleleri çıkıyor sadece. Alt yazısı sonra gelen film gibi oluyor yani.

“Reha, biraz geri sar oğlum. Biz senin zihninde yaşamıyoruz” dedi babam gözlerini ekrandan ayırmadan.

“Şeyi diyorum ya... Acaba deniz yerine dağ tatili falan mı yapsak? Olabilir ama yine de emin değilim.”

Tatil kategorisini değiştirmek hiç iyi bir fikir değildi. Çünkü böyle bir karar verirsek otel seçimi en az iki hafta daha ileri atacaktı.

“Bence denize gidelim” dedim hemen, “Dağda ne yapacağız?”

Bu soruyu sorunca dönüp babamın yüzüne baktım. Maalesef dayımın bu teklifinden etkilenmiş gibi gözükiyordu. Eyvah eyvah!

“Şimdi düşündüm de gerçekten dağ tatili çok çekici geldi. Serin serin, mis gibi.”

“Herhalde abi ya! Deniz tatili eziyettir. Geçen tatilde başıma gelenleri biliyorsunuz zaten.”

Dayımın aklına geçen tatilde denize dalıp çıktığında yaşadığımız o kâbus dolu olaylar geldi galiba. Bu yüzden denize gitmek istemiyordu.

“Dayı, bu sefer dalmazsın” dedim hemen, “Sen dalmayınca sıkıntı olmaz.”

“Konu sadece dalmak değil ya” dedi dayım, “Her tarafına kumlar yapışır. Güneş beynini eritir. Zaten bütün kıyılar çok kalabalık. Bir kere Antalya’ya gitmiştim. Kulaç atarken bir kadına tokat attım yanlışlıkla. Kadının kocasından az daha dayak yiyordum.”

Neşe bir kahkaha attı. “Kulaç atarken nasıl tokat attın dayı ya?” dedi.

“O zamanlar gözlerimi suyun içinde açamıyordum. Gözlerimi kapatıp çok hızlı bir şekilde yüzmeye çalıştım. Sonra çok hızlı bir şekilde kaçmak zorunda kaldım. Abla, bir kahve yapsan da içsek be!”

Annem kahve yapmak için mutfağa gitti. Ben de odama gittim. Bizim aile gerçekten çok enteresan ya! Bir şeye karar veremiyoruz. Dayım geçen yaz denize gidelim diye resmen şiir yazmıştı. Yok, balık kılçıklarından çadırın önüne heykel yapacağım, yok bilmem ne... Şimdi de tam tersini söylüyor.

Biraz canım sıkılmıştı. Dağ başında bizim aileyle ne yapacağımızı düşünmek bile istemiyordum.

“Emir gel, sana da sütlü kahve yaptım.”

Annemin sesini duyunca kalkıp tekrar içeri gittim. Tartışma bitmiş gibi gözüküyordu.

“Ne oldu? Karar verdiniz mi?” diye sordum sütlü kahveden bir yudum çekip.

“Kararı deden verdi Emir” dedi dayım, “Konu kapandı.”

Dönüp dedeme baktım. “Bütün çocukluğum dağda geçmiş. Bir de tatile dağa gideceğiz diyorlar. Bunlarda akıl yok” dedi dedem.

“Helal olsun sana be!” diye bağırdım, “Denize gidiyoruz o zaman!”

“Herhalde yani. Dizlerimi kuma gömmem lazım. Sen gömersin değil mi beni Emir?”

“Baba, tövbe de ya” dedi annem, “Ne biçim konuşuyorsun? Gömmek falan?”

Bizimkiler gülüşürken bardağın kenarına yapışan kaymağı dilimle almaya çalıştım. Birkaç dakika sonra da babam, “Üç yıldızlı, deniz kenarında şirin mi şirin bir otel. Rezervasyon yapıyorum, ona göre” dedi.

“Yap artık!” dedi annem, “Yıldızın üçüne beşine bakacak halimiz yok. Yatacak yer olsun yeter.”

Dedem de “Ben küçükken damda yattık yaz gecelerinde. Yıldızları sayarak uyurduk. Şimdi yıldız başına para alıyorlar. Hay Allah’ım!” dedi. Sonra dönüp bize baktı. Bu müthiş benzetme üzerine biz-

den takdir bekliyor gibiydi ama kimse bir şey demedi.

Babam rezervasyonu yaptı. Oh be! Artık harika bir deniz tatili bizi bekliyordu. Dedemi kuma gömme işi olmasaydı daha iyiydi ama artık yapacak bir şey yoktu.

Bir ara eğilip Neşe'ye, "Dedemi sen gömer misin?" diye sordum.

Neşe, "Dedeee, abim seni gömmek istemiyor" diye bağırdı. Ben de kimseye çaktırmadan Neşe'nin ensesine hafif bir şaplak attım. Neşe bu kez de "Babaaa, abim bana vurdu" diye bağırdı.

Bu kızla iletişimimiz çok garip. Ben ona bir şey diyorum. O da bağırarak anons yapıyor. Sonunda olan bana oluyor. Yine öyle oldu. Annemle babamdan Neşe'ye nasıl davranmam gerektiğiyle ilgili nasihatler dinledim. Sonra Neşe'ye bir "Sen görürsün" bakışı atıp odama gidip yattım.

Tam uyumak üzereyken dayım odaya girip "Sende var mı yoksa alayım mı?" diye sordu.

"Ne var mı dayı?" dedim uykulu bir şekilde.

"Deniz gözlüğü diyorum işte ya! Sende vardı sanki bir tane."

"Var dayı var" dedim, "Almana gerek yok."

“Numaralı mı peki?”

“Ne numaralı mı dayı?”

“Deniz gözlüğü. Bende miyop var ya...”

“Dayı, uyumak üzereyim. Esprileri biriktirsen de sabah yapsan olur mu?”

Dayım kıkırdayarak odadan çıktı. Ben de gözlerimi kapatıp masmavi bir denizi hayal ederek uykuya daldım.

Eğer başımıza geleceklere bilseydim uykuya dalmak yerine kalkıp salona dalar ve “Tatile gitmeyelim! Ne olur gitmeyelim” diye bizimkilere yalvarırdım.